

villigt indfri deres Gæld (fra Renteindtægterne maa bortses som fra Renteudgifterne), men Sparekassen maa ogsaa snarest muligt indfri de Laan, den skylder i Nationalbanken og Privatbanken paa tilsammen 5,3 Mill. Kr. Dette er nødvendigt, fordi Renter er højere end den, som Sparekassens Debitorer svare. Naar Pantedebitorernes Rente sættes op til $4\frac{1}{2}$ pCt., har det ikke saa megen Hast med at indfri Laanet paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. hos Staten, da Renten her er den samme.

Det er derfor sandsynligt, at længere end til 1. Juli 1910 vil den afviklende Sparekasseafdeling ikke helt kunne undvære sine Tilgodehavender hos Pantedebitorerne. Fra den Tid ville Pantedebitorerne efter Forslaget ikke have andet end den nystiftede Sparekasseafdeling at falde tilbage paa, men hvis denne ikke svarer til de lyse Forventninger, hvormed den imødeses, og ikke bliver i Stand til at overtage den gamle Sparekasses Debitorers Gæld i fuldt Omfang, blive disse i høj Grad uheldigt stillede. Det er en Mangel, at Lovforslaget ikke anviser nogen Udvej i dette Tilfælde, som desværre let kan indtræde.

Det af sidstnævnte Mindretal stillede Ændringsforslag raader Bod herpaa ved at give Pantedebitorerne Adgang til at faa Laan af Stats-Laanefonden, hvis Midler om fornødent i denne Hensigt kunne forøges noget. Herved ere Pantedebitorerne hjulpe, idet de faa 10 Aar til at arrangere sig i, hvilket maa være tilstrækkeligt. For Staten er Ofret vel betydeligt, idet en stor Kapital bindes i en Aarrække, men ikke uoverkommeligt. Den Side af Spørgsmaalet om, hvordan man bedst skal komme dem til Hjælp, der lide Tab ved Albertis Forbrydelser, som er vendt mod Sparekassens Debitorer, er ikke den mindst vigtige, og da det forekommer Mindretallet, at den Hjælp, som ydes Debitorerne gennem det forelagte Forslag, er utilstrækkelig, lægger det megen Vægt paa Gennemførelsen af det heromhandlede Forslag.

Et Mindretal (Birck) føler sig bunden ved de Erklæringer, Folketingsmanden for Københavns 2den Valgkreds, H. L. Møller, og Folketingsmanden for Thisted, N. Andersen, have afgivet paa Gruppens Vegne, baade om Gruppens Villighed til at medvirke til at mildne Ulykkens Følger og om, at Gruppen staar frit med Hensyn til baade „hvor langt man kan gaa, og paa hvilken Maade man kan være med til at afhjælpe“ (Folketingstidende Sp. 223).

Mindretallet maa hævde, at til Opfyldelsen af de ved Dagsordenen af 5. Oktober givne Løfter kræves to Sæt Forholdsregler: 1) at Debitorerne ikke blive daarligere stillede, end de var, hvis Bedrageriet ikke var sket, og 2) at Sparerne hurtigst muligt og uden ekstra Tab faa udbetalt den Dividende, de skulde have, hvis Kassens Aktiva langsomt og uden Tab for denne realiseredes, saaledes at de ikke lide andet Tab end det, der foraarsagedes dem direkte ved Bedragerierne. Og selv her vil Mindretallet anse det for forsvarligt under en Form, hvori der ikke skjuler sig et uoverkommeligt Præcedens, at yde direkte Statstilskud — hvis Maksimum naturligt sættes af det Laan, der af Statskassen er givet til Sparekassen. Mindretallet er ikke blindt for, at Staten eventuelt kommer til at give Kassen et kontant Forskud, for at den kan blive i Stand til, uden at realisere sine Aktiva paa en for Debitorerne skadevoldende Maade, at yde Sparerne et Forskud paa deres Dividende.

Mindretallet har her angivet Omfanget af Hjælpen og Hjælpens Maal, og paa dette Punkt vil det med nogen god Villie, særlig fra Folketingsflertallets Side, en Villie til at se Tingene, som de ere, uden Vildledelse af politiske eller lokale Hensyn, være mulig at naa et Resultat.

Derimod ser Mindretallet med Beklagelse, at en Enighed om Maaden og Vejen foreløbig er udelukket, idet Mindretallet skønner, at den bedste og med Lovgivningens almindelige Regler stemmende Maade er at lade Bondestandens Sparekasse af-